

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

«Ζωγραφίζοντας στο Άγιον Όρος»

(από το συνοδευτικό φυλλάδιο της έκθεσης «Ζωγραφίζοντας στο Άγιον Όρος», στο Βυζαντινό Μουσείο, το 2010)

Η ιδιαίτερη έλξη που ασκεί ο χώρος του Αγίου Όρους, φυσικός και δομημένος, στους καλλιτέχνες, όσο και η ιστορική και πολιτισμική σημασία του, έδωσε καρπό την παραγωγή ενός πλούσιου καλλιτεχνικού διαλόγου με τη φύση και τα μνημεία του Όρους εδώ κι ενάμιση αιώνα, για να αναφερθούμε στη νεώτερη ιστορία.

Από τα έργα του Θεόδωρου Ράλλη στα 1885 με τη γλαφυρή αποτύπωση της ζωής των μοναχών, μέχρι τα πρόσφατα έργα του Μάρκου Καμπάνη, τον οποίο με χαρά φιλοξενεί το Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο, στη νεώτερη ελληνική ζωγραφική έχουν γραφτεί σημαντικές σελίδες με θέμα το Όρος.

Η σχέση του Μάρκου Καμπάνη με την αγιορείτικη κοινότητα ξεκινά το 1990 με ένα πρώτο ταξίδι που έμελλε να το ακολουθήσουν πολλά ακόμη μέχρι σήμερα, και τον έδωσε συναισθηματικά και καλλιτεχνικά με τον χώρο και τους ανθρώπους σε πολλαπλές δραστηριότητες.

Οι ποικίλες οπτικές γωνίες -σχέδιο, χαρακτηριστική, ζωγραφική- από τις οποίες προσεγγίζει μοναστήρια και φύση, μαρτυρούν μίαν ανήσυχη ψυχή κι ένα εξίσου ανήσυχο μάτι που αναζητά με χίλιους τρόπους να αποδώσει την ατμόσφαιρα, τη θρησκευτικότητα, τον αναχωρητισμό, τον φυσικό και πολιτιστικό πλούτο και μύρια άλλα, είτε μέσα από τις οξείες αντιθέσεις του άσπρου-μαύρου στη χαρακτηριστική, είτε μέσα από τις πλούσιες εναλλαγές του χρώματος στη ζωγραφική.

Αφήνω για το τέλος -για να τονιστεί η συμβολή του- την εκτίμησή μου για τη φρεσκάδα με την οποία αντιμετωπίζει την ορθόδοξη αγιογραφία στο έργο του στην Παναγία Πορταίτισσα στην Κορνοφωλιά του Έβρου, μετόχι της Ι.Μ. Ιβήρων, εργασία που τον κατατάσσει στους ανανεωτές της εκκλησιαστικής μας ζωγραφικής, με την έννοια ότι πατά γερά στην παράδοση αιώνων, χωρίς όμως να τη χειρίζεται μιμητικά, άλλα συνθέτοντας ένα προσωπικό ζωγραφικό παράδειγμα.

Ο Διευθυντής του Βυζαντινού και Χριστιανικού Μουσείου
Δρ Δημήτριος Κωνσταντίος